

I.

Tichá, sametová srpnová noc.

Mrtvá dívka, oči zavřené, ústa, která se dvacet let smála, ústa, která líbala, rozdrcená o asfalt.

Vedle stojí mladá žena, jejíž jemné rysy a průsvitná pleť působí ve světle reflektorů tragicky a jakoby nadpřirozeně.

Za volantem cadillacu, stojícího na krajnici, sedí muž. V bezvědomí, mrtvolně bledý, tvář zvrácenou dozadu, pootevřené rty. Z vlasů mu na čelo stéká potůček krve.

Jsou krásní, neštěstí si občas takhle zakoketuje.

Vedle mrtvého těla leží moped s pokrouceným předním kolem. Dva metry od nich zastaví dodávka. Řidič si prohlíží obličej ženy uprostřed vozovky. „Sakra,“ pomyslí si, „vždyť je to Sylvie Saurelová. No tohle!“ Vykloní se z otevřeného okénka.

„Je mrtvá?“

Mladá žena přikývne. Přemáhá se, aby dokázala něco říci, ale její hlas je sotva slyšet.

„Zavolejte policii, prosím vás.“

„Nejste zraněná?“

„Nejsem.“

Řidič by ji chtěl požádat o autogram. To by se Jeanina i přátelé divili, kdyby se vrátil s podpisem Sylvie Saurelové. „Gérardovi s vřelými díky.“ Neodváží se. Později za to na sebe bude mít vztek. Posadí se za volant, nastartuje a pomyslí si: „Pane bože, ta je ale krásná.“

Dodávka odjede a Sylvie se otočí k muži v cadillacu. Pohnul se a otevřel oči. Avšak místo aby šla k němu, udělá něco podivného. Otočí se a rozběhne se polem, zakopne, upadne a zůstává ležet rozplácnutá na zemi mezi vysokým jetelem, který ji škrábe na tvářích a krku.

Pláče a hryže zem, ze vzteku a z beznaděje.

Frédéric Karl propásl, jak tvrdil, o dva hlasy literární cenu

Interallié. Cítil se zneuznaný jako romanopisec, dal se tedy k novinářům a psal senzační články o módních hvězdách. Noviny se o ně mohly poprat.

Nehoda Sylvie Saurelové na okresní silnici č. 112 ho zaujala. Neměl rád Sašu Nodiera, manžela slavné herečky, který se provinil tím, že ve dvaceti napsal scénář k filmu, který byl označen za klasický, že měl úspěch u žen, a což byl největší zločin, že byl bohatý. Frédéric opovrhoval penězi v kapse svého bližního, ale ocenil je ve své vlastní, a tak poskytl svůj článek časopisu Paris Match, protože mu za něj zaplatil lépe než kterákoli jiná redakce. Jeho text začínal setkáním Sylvie a Saši před čtyřmi lety (tak, jak si je představoval):

Rok 1972. Ten rok už měl na svém kontě řádku hladových pohrom, vražd, malicherných sporů i revolucí. Ten rok neznamenal nic o pěkné brunetce, která právě odešla z diskotéky U Reginy.

Sašovi Nodierovi se ten malý obličej, lemovaný nakadeřenými vlasy, zalíbil. Dvě hodiny nespustil z očí její tančící postavu, stehna, šiji i vlasy spleené potem. Vdechoval vůni dítěte s rafaellovským profilem. Když si v šatně vyzvedla tříčtvrták z falešné kůže, vydal se za ní ulicí Ponthieu. Všiml si, že to Botticelliho dítě není zvyklé být po nocích na diskotékách a že je nervózní. Měla být po půlnoci doma, což už stejně nestihne. Aspoň že přátelům uniklo, že odešla.

Saša se k dívce připojil.

„Krásný princ už existuje,“ řekne. Usměje se – jeho úsměv je totiž údajně neodolatelný – a dodá:

„Poslal svého šoféra.“

Dívka přijme jeho nabídku a nasedne k němu do vozu. Určitě poznala Nodiera, o kterém se v novinách hodně píše.

Nedaleko brány Saint-Cloud, v Gudinově ulici č. 34, Saša zastaví svoje ferrari a řekne:

„Drobečková víla mizí právě tady.“

„Drobečková víla?“ podiví se dívka.

„To je titul jednoho románu Charlese Nodiera, mého prapraprástrýce.“

Dále se už neví, jestli se té noci Saša také poprvé se Sylvii Saurelovou políbil. Ale úspěšný spisovatel nahodil udici a ryby zabrala: sedmnáctiletá studentka, oslněná scenáristou *Bolesti žití* a dojatá, aniž by si to uvědomovala, osudem manžela výstřední Charlotty Larové, sedla na vějičku. Chtěla se ho zeptat, proč se tato žena, která měla vše – talent, krásu i peníze – rozhodla spáchat sebevraždu. Možná se podivila, když viděla, jak rychle se Saša vzpamatoval z její smrti.

Charlotta Larová poznala Sašu při natáčení *Křižovatky*, ke které napsal scénář. O několik týdnů později se berou. Slavní už jsou a úspěšný film jejich slávu ještě zvětší. Saša napíše dva nové scénáře pro svoji o tři roky mladší Charlottu. Dva další úspěchy. Proč se tedy oné mírumilovné letní noci vrhá Charlotta Larová z okna svého bytu v Bonapartově ulici? Pád ze šestého poschodí na střechu malého nákladáku. Policie nevěří, že jde o nešťastnou náhodu. Okno je metr nad podlahou a navíc je tam zábradlí, které herečka musela překročit, když se chtěla vrhnout do prázdnoty. Zločin? Že by snad její manžel do ní schválně strčil? Ví se, že Saša jí byl nevěrný. A už předcházejícího léta došlo k záhadnému požáru domu v Antibes, který si manželé nedlouho předtím koupili. Policii to vrtalo hlavou. Nikdo se sice nezranil, ale z domu zůstalo jen pár zčernalých zdí. Takzvaně „dobře informovaní“ přátelé tvrdili, že se Saša se svojí ženou pohádal, že byl opilý a úmyslně založil v ložnici požár. Jenom řeči, žádné důkazy. Tu noc, co se v Bonapartově ulici stala tragédie, strávil Saša až do svítání v jednom striptérském baru. Ubohé alibi, ale vyhnul se trapným otázkám. Vyšetřování potvrdilo sebevraždu. Všichni však svalovali odpovědnost za zoufalý Charlottin konec na něho. A on se jen smál, a tak mu říkali „Veselý vdovec“.

První scénu ze scénáře ke *Křížovatce* pronáší žena dívající se na Charlottu. „Černá jí sluší,“ řekne. Tato symbolická věta se hodí líp na autora než na slavnou herečku. Ano. Černá Sašovi sluší. Padne mu jako ulitá. Ulitá z jedu. Ale v prostředí showbyznysu, kde se morálka ztrácí mezi Zlatými palmami a Césarů, kde se štěstí slučuje s představou velké číslice, za níž následuje šest nul, a skandály se vydávají za umění, v této aréně, kde úspěch světi vždy prostředky, se zločin vyplácí. Tragická a neobyčejná smrt Sašovy ženy jen zvyšuje jeho popularitu. Je víc než kdy předtím žádaným autorem a podpisuje smlouvy, které pány na daňovém úřadu nemohou než rozradostnit.

První slova, která Saša Nordier řekne Sylvii, zní: „Krásný princ už neexistuje.“ O tom nemůže být žádných pochyb, vždyť obzvlášť na něj je ta věta jako ušitá. Je smutné, že Sylvie si to uvědomí příliš pozdě. Jak by sedmnácti, kdy jí sice nic podstatného nechybí, ale přepych si nemůže dovolit – Sylviini rodiče mají obchůdek s ovocem a zeleninou –, mohla odolat jeskyni Alibaby? Přesto se nerozhodne přestěhovat z Gudinyovy ulice do Nodierova dvoupatrového bytu na náměstí des Vosges pro vidinu bohatství. Je zamilovaná. Očarovaná tajemným působením černé magie.

Salón Yves Saint Laurent, italské boty šité na míru, lancia s odklápěcí střechou – Popelka se mění v princeznu. Muži ji obdivují, nebo by ji chtěli dostat do postele, ženy jí závidí. Noviny se rozepisují o nové idylce slavného scénáristy. Ale Sylvii se k filmu nechce. Chybí jí snad sebevědomí? Jak by se mohla měřit s herečkami, hvězdičkami a modelkami z New Yorku či z Kalifornie, které se točí kolem Saši?

„Když se staneš mojí ženou, nebudeš už mít strach,“ navrhne jednoho dne Saša.

Před svatbou se ho Sylvie zeptá:

„Co bys chtěl jako svatební dar?“

„Nějakou blondýnku,“ odpoví Saša.

Sylviin příjezd na radnici šestého obvodu v den obřadu vyvolá u fotografů překvapení: Sylvie se nechala přebarvit na blond.